

HỘI THỨ SÁU CÁI CHẾT BÍ ẨN CỦA HOA TIÊN SINH

Lâm Chấn Nam trong lòng tức giận bụng bảo dạ:

- Mi bất quá là tên bộ khoái nhỏ mọn mà bữa nay muốn thừa cơ giậu đổ bìm leo yêu sách ta điều này điều nọ. Lâm Chấn Nam này chẳng ra gì cũng nổi tiếng anh hùng một thời thì dù có giết một tên bộ khoái cũng chỉ như giết con kiến mà thôi.

Lâm Chấn Nam còn đang ngẫm nghĩ thì Uông sư gia cười nói:

- Phí huynh đệ ăn nói không khỏi có điều lỗ mãng. Lâm tổng tiêu đầu chẳng nên trách y làm chi. Vụ này bảo là lớn thì không phải là lớn nhưng nói là nhỏ cũng không phải là nhỏ. Quan trên nhất định bắt điều tra, song tổng tiêu đầu bắt tất phải lo ngại. Về công sự tiểu đệ đã có biện pháp, chỉ cần làm một tờ phúc trình nói là ôn dịch phát tác thì việc lớn cũng hóa nhỏ.

Lâm Chấn Nam đáp:

- Phải! Phải! Như vậy thì chẳng phiền phức gì đến ai nữa.

Rồi ông sai người vào lấy một trăm lạng bạc đem ra.

Bây giờ Uông, Phí hai gã thấy món tiền khá lớn mới vừa lòng. Chúng nhận lễ cảm ơn rồi ra về.

Lâm Chấn Nam đưa khách ra cổng ngoài thấy hai cây cờ bị gãy tận gốc thì trong lòng rất là phiền não. Cho đến bây giờ địch nhân đã hạ sát hơn hai chục người trong tiêu cục mà chưa xuất đầu lộ diện cũng chưa chính thức khai chiến hay tỏ rõ thân thế. Ông quay lại ngừng đầu lên nhìn tám biển trên cổng đề bốn chữ vàng Phước Oai tiêu cục, xuất thân hồi lâu, miệng lẩm bầm:

- Phước Oai tiêu cục lừng danh trên chốn giang hồ đã mấy chục năm, không ngờ nay lại bị thất bại ở trong tay mình.

Bỗng nghe ngoài đường có tiếng vó ngựa vang lên. Mấy con ngựa đang từ từ đi đến.

Lâm Chấn Nam quay lại thì thấy bốn con ngựa, trên lưng có người nằm ngang chứ không có người cưỡi. Trong lòng đã đoán ra được mấy phần, ông liền nhảy vọt lại coi thì quả thấy trên lưng ngựa bốn xác chết nằm ngang chính là bốn vị tiêu sư Triệu, Chu, Phùng, Tưởng mà hôm qua đã phải đi rượt theo Sử tiêu đầu. Chắc những người này bị giết ở dọc đường rồi hung thủ đặt xác lên lưng ngựa. Những con ngựa này thuộc đường lối tự ý quay về.

Lâm Chấn Nam tra xét bốn xác chết thì trong mình những người này tuyệt không có thương tích chi hết. Khí giới và tiền bạc mang theo hãy còn đủ cả không mất vật gì.

Ông vừa sai người đem thi thể bốn vị tiêu sư vào nhà đại sảnh thì chợt thấy một tên hành khất áo quần lam lũ cõng một người trên lưng đi tới trước cổng.

Lâm Chấn Nam coi quần áo người này nhận được là Chủ tiêu đầu miệng lẩm bầm:

- Thế là thi thể mọi người đều đem về hết rồi.

Ông liền vẫy tay bảo tên chạy hiệu đứng bên trông coi chỗ này rồi trở gót đi vào.

Bỗng nghe Chữ tiêu đầu la lên:

- Tổng... Tổng tiêu đầu... Hấn bảo thuộc hạ...

Lâm Chấn Nam vừa kinh hãi vừa mừng thầm, cất tiếng hỏi:

- Chữ hiền đệ! Hiền đệ chưa chết ư?

Rồi ông quay lại ôm Chữ tiêu đầu lên thì thấy lão hai mắt nhắm nghiền, miệng lắp bắp:

- Hấn bảo thuộc hạ... Về nói với tổng tiêu đầu... là thiếu tiêu đầu...

Lâm Chấn Nam hỏi ngay:

- Hấn nói Bình nhi làm sao?

Chữ tiêu đầu thều thào đáp:

- Nếu thiếu tiêu đầu... muốn ... muốn ... muốn...

Lão nói luôn ba chữ "muốn", bỗng thấy người dấy lên đành đập mấy cái rồi tắt thở.

Lâm Chấn Nam buông tiếng thở dài, hai hàng châu lệ lã chã tuôn rơi, rớt xuống mình chữ tiêu đầu.

Ông ôm thi thể lão chạy vào sảnh đường rồi nói:

- Chữ hiền đệ! Nếu ta không báo thù cho hiền đệ thì chẳng làm người nữa. Có điều đáng tiếc... Đáng tiếc là... Hỡi ôi! Hiền đệ vội đi quá, chưa kịp nói rõ danh tính kẻ thù.

Thực ra ở trong tiêu cục, Chữ tiêu đầu chẳng có chi sở trường hơn người mà cũng chẳng có thâm tình gì đặc biệt với Lâm Chấn Nam. Có điều lúc này trong lòng ông xúc động quá mà không ngăn được giọt lệ. Ông sa lệ vì cảm phần nhiều hơn là vì đau thương.

Bỗng thấy Vương phu nhân đứng trước cửa sảnh đường, tay trái ôm lưỡi kim đao, tay phải trở ra sân, lớn tiếng thóa mạ:

- Những tên cầu cường đạo dê hèn kia chỉ biết lén lút phóng tên ngấm hại người. Nếu phải là anh hùng hảo hán chân chính sao không đường hoàng tới Phước Oai tiêu cục mở một cuộc tử chiến minh bạch Cái kiêu thập thò như đàn chuột nhắt thì người trong võ lâm ai mà coi được?

Lâm Chấn Nam khẽ hỏi:

- Nương tử! Nương tử có thấy động tĩnh gì không?

Ông vừa hỏi vừa đặt thi thể Chữ tiêu đầu xuống đất.

Vương phu nhân lớn tiếng đáp:

- Nào có thấy động tĩnh gì đâu? Những quân cầu cường đạo này sợ 72 đường "Phách tà kiếm", 108 đường "Phiên thiên chưởng" của nhà họ Lâm.

Chúng lại gồm cả mười tám mũi "Tích Vũ tiến" của chúng ta nữa.

Tay phải bà cầm lấy chuôi đao vạch lên không một đường quát to:

- Hắn còn sợ cả lưỡi kim đao này trong tay lão nương nữa.

Đột nhiên trên nóc nhà có tiếng người cười nhạt.

"Véo"! Một thí ám khí bắn xuống đánh "choang" một tiếng. ám khí đã bắn trúng kim đao.

Vương phu nhân cảm thấy cánh tay tê chôn, nắm đao không vững, vung tay phải một cái. Hai điểm sáng bạc vọt lên nóc nhà về phía đông.

Tiếp theo ánh thanh quang lấp lánh, ông rút thanh trường kiếm cầm tay. Hai chân vừa điểm xuống người đã vọt lên nóc nhà. Ông ra chiêu "Tảo đăng quân ma". ánh kiếm vọt ra như hoa bay đâm về phía địch nhân vừa phóng ám khí. Lâm Chấn Nam mấy bữa nay gặp bao nhiêu điều buồn bực, thủy chung vẫn chưa thấy mặt địch nhân. Ông hết sức bình sinh phóng chiêu này không còn dè dặt chút nào. Ngờ đâu kiếm phóng ra lại đâm vào quăng không. Trên nóc nhà chẳng có một bóng người nào. Lâm Chấn Nam lún thụt người xuống nhảy vọt lại góc mái nhà hướng đông mà vẫn chẳng thấy tung tích địch nhân đâu.

Lúc này Vương phu nhân và Lâm Bình Chi đều tay cầm binh khí nhảy lên tiếp ứng.

Vương phu nhân bị địch nhân phóng ám khí đánh rớt kim đao. Bà cáu giận đến cực điểm quát lên như sấm:

- Cầu tặc tử! Mi có giỏi thì chường mặt ra quyết một trận tử chiến. Nếu còn lén lút thập thò thì chỉ là quân chó lộn giống, không biết hổ thẹn là gì.

Rồi bà quay sang hỏi Lâm Chấn Nam:

- Quân chó má chạy trốn rồi ư? Chúng là những nhân vật thế nào?

Lâm Chấn Nam lắc đầu khẽ đáp:

- Đừng làm khinh động người khác.

Ba người ở lại trên nóc nhà tìm khắp một lượt nữa rồi mới nhảy xuống sân.

Lâm Chấn Nam khẽ nói:

- Thật là đáng thẹn! Hai mũi "Tích vũ tiến" của ta bị địch nhân bắt lấy đem đi rồi mà mình chưa kịp trông thấy sau lưng hắn. Thân pháp hắn quả là xuất quỷ nhập thần.

Vương phu nhân giật mình kinh hãi hỏi:

- Có chuyện ấy ư?

Lâm Chấn Nam hỏi lại:

- Hắn dùng ám khí để đánh rớt kim đao của nương tử?

Vương phu nhân đáp:

- Không biết quân chó má đó đã dùng ám khí gì?

Hai người đi tìm khắp trong sân mà chẳng thấy có ám khí chi hết, chỉ thấy dưới gốc cây quế còn vô số mảnh gạch vụn rất nhỏ tan ra đó. Hiển nhiên địch nhân dùng một hòn gạch làm ám khí liệng xuống.

Thanh kim đao trong tay Vương phu nhân mà bị một viên gạch nhỏ bé phóng tới đã phát huy kinh lực ghê gớm đến thế thì thật khiến cho người ta phải khùng khiếp.

Vương phu nhân nổi nóng đùng đùng, thóa mạ không tiếc lời.

- Quân chó má! Quân dê hèn!...

Bà đang mắng chửi bỗng trông thấy những mảnh gạch vụn dưới gốc cây quế thì lòng căm phẫn bất giác biến thành mối khùng khiếp. Bà đứng ngẩn người ra hồi lâu không nói gì nữa rồi chạy vào trong sương phòng. Bà chờ cho ông chồng cùng cậu con vào rồi đóng cửa hỏi:

- Võ công địch nhân thật là ghê gớm! Chúng ta không phải là địch thủ với hắn. Bây giờ biết làm... thế nào...

Bà định nói "làm thế nào cho được" nhưng cảm thấy nói như vậy không khỏi tỏ ra khiếm nhục, nên dừng lại không nói nữa.

Lâm Chấn Nam nói:

- Việc đã đến như thế này thì chỉ còn cách đi cầu viện các bằng hữu. Trong võ lâm người ta giúp nhau trong cơn hoạn nạn là dự rất thường.

Vương phu nhân nói:

- Bạn hữu võ lâm giao tình thâm hậu cùng chúng ta dĩ nhiên không phải là ít, nhưng bản lãnh cao thâm hơn chúng ta thì lại chẳng được mấy người. Còn những người kém cỏi chúng ta có mời đến cũng chẳng ích gì.

Lâm Chấn Nam nói:

- Tuy nương tử nói thế là phải, nhưng nhiều người thì ý kiến rộng. Mời họ đến để cùng nhau tính toán cũng hay hơn chứ.

Vương phu nhân nói:

- Thôi thế cũng được! Nhưng lang quân định mời những ai?

Lâm Chấn Nam đáp:

- Chúng ta mời những người ở gần trước. Trước hết chúng ta kêu những tay hảo thủ trong tiêu cục ở ba nơi: Hàng Châu, Nam Xương, Quảng Châu về. Tiếp theo mời những đồng đạo võ lâm các tỉnh Lâm, Triết, áo Cống, tử như Trần lão quyền sư ở Ung Châu, Thanh phong kiếm Cao Nhất Long ở Tuyên Châu, Thiết quả Hoắc Trung, Hoắc nhị ca ở Thương Châu đều nên phát thiệp đến mời.

Vương phu nhân chau mày nói:

- Tin mình cầu viện này đồn đại ra ngoài giang hồ thì tiếng tăm Phước Oai tiêu cục tất bị tổn thương.

Lâm Chấn Nam hất hàm hỏi:

- Phải chăng năm nay nương tử ba mươi chín tuổi?

Vương phu nhân ra vẻ khó chịu đáp:

- Hừ! Cái đó mà còn hỏi đến niên canh nữa ư? Tiểu muội thuộc về con hổ, lang quân còn không biết bao nhiêu tuổi hay sao?

Lâm Chấn Nam đáp:

- Vậy ta phát thiệp mời nói là để mừng ngày sinh nhật bốn mươi tuổi của nương tử.

Vương phu nhân hỏi:

- Vậy sao lại tăng gia tiểu muội lên một tuổi, làm thế chẳng già thêm người đi hay sao?

Lâm Chấn Nam lắc đầu đáp:

- Nương tử đã già thế nào được? Trên đầu còn chưa có một sợi tóc bạc. Ta nói mời ngày sinh nhật để cho những bạn hữu thân tình không ai đem lòng ngờ vực. Khách đến, rồi mình sẽ lựa những người thân thiết nói kín cho họ biết thì không tổn hại đến oai danh tiêu của cục.

Vương phu nhân nghe đầu ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Được rồi! Lang quân làm thế nào tùy ý, nhưng mừng tiểu muội cái gì?

Lâm Chấn Nam ghé tai khẽ đáp:

- Mừng nương tử sang năm sinh một thằng con to lớn.

Vương phu nhân hứ một tiếng rồi đỏ mặt lên nói:

- Lang quân chẳng đứng đắn chút nào cả. Bây giờ mà còn nói chuyện tâm tình này ư?

Lâm Chấn Nam cười ha hả đi vào phòng việc để sai người viết thiệp mời bạn hữu. Thực ra trong lòng ông cũng xao xuyến vô cùng. Ông nói mấy câu đùa giỡn chẳng qua là để giảm bớt mối lo sợ cho bà vợ mà thôi. Ông nghĩ thầm trong bụng:

- Nước ở xa thì làm sao mà cứu được đám cháy ở gần. Trong đêm nay ta e rằng xảy chuyện khủng khiếp, chờ bạn hữu tới nơi thì chẳng hiểu Phước Oai tiêu cục có còn tồn tại trên thế gian này nữa không?

Lâm Chấn Nam vừa đi tới cửa phòng việc thì thấy hai tên nô bộc vẻ mặt cực kỳ hoảng hốt. Một tên cúi đầu nói:

- Tổng.. tổng... tiêu đâu!... Cái này... lại nguy rồi...

Lâm Chấn Nam hỏi ngay:

- Chuyện chi vậy?

Tên nô bộc đáp:

- Vừa rồi trưởng phòng tiên sinh kêu Lâm Phúc đi mua quan tài. Y... vừa ra đến đầu đường sắp ghé sang đường khác thì ngã lăn ra chết liền.

Lâm Chấn Nam hỏi:

- Có việc ấy ư? Người gã đâu rồi?

Tên nô bộc đáp:

- Còn ở ngoài đường.

Lâm Chấn Nam nói:

- Ra đem thi thể gã về đây.

Ông lẩm bẩm:

- Giữa ban ngày ban mặt mà địch nhân dám lộng hành gây ra án mạng thì thật là lớn mật, cần rồi đến cùng cực.

Hai tên nô bộc thấy chủ bảo ra đường đem xác Lâm Phúc thì "dạ! dạ!" mấy tiếng nhưng chưa đi ngay.

Lâm Chấn Nam hỏi:

- Sao vậy?

Tên nô bộc đáp:

- Tổng... tiêu đầu ra mà coi...

Lâm Chấn Nam biết lại xảy ra chuyện gì rồi. Ông dặng háng một tiếng đi ra ngoài cổng lớn thì thấy ba tên tiêu sư, năm tên chạy cờ sắc mặt xám đen ra chiều khủng khiếp đến cực điểm.

Lâm Chấn Nam hỏi:

- Lại có chuyện chi vậy?

Ông không chờ trả lời cũng đã biết rồi vì nhìn thấy ngoài cổng lớn trên phiến đá xanh có người lấy vết máu tươi viết tám chữ "Ra khỏi cổng mười bước là phải chết".

Cách cổng chừng mười bước lại vạch một đường máu rộng độ hơn một tấc.

Lâm Chấn Nam hỏi:

- Họ viết những chữ này từ lúc nào? Chẳng lẽ không một ai trông thấy hay sao?

Một tên tiêu sư đáp:

Vừa rồi Phúc Lâm chết ở đầu đường hẻm, cả nhà chạy xúm xít đến coi thì ngoài cổng không có một người lạ nào cả. Chẳng hiểu ai đã đùa giỡn viết những chữ này từ lúc nào?

Lâm Chấn Nam cất cao giọng lớn tiếng nói dường như để người nào nấp ở gần đó cũng nghe tiếng:

- Lâm mỗ không muốn sống nữa rồi thử ra khỏi cổng ngoài mười bước xem có chết không?

Ông nói rồi rảo bước đi ra.

Hai tên tiêu sư đồng thời la lên:

- Tổng tiêu đầu.

Lâm Chấn Nam vẫy tay một cái rồi khoa chân bước qua đường máu. Ông coi đường máu và chữ viết còn ướt chưa khô, tiện chân ông dẫm những chữ đi trông không còn rõ nữa rồi mới quay trở vào cổng lớn ngó ba tên tiêu sư nói:

- Đây là trò ngoạn ộp hăm người. Chúng ta đã từng bốn tẩu giang hồ quen rồi thì còn sợ gì nữa. Lâm Chấn Nam ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ba vị huynh đệ! Ba vị hãy đi mua quan tài rồi đến chùa Tây Ninh bên Tây Vực mời hòa thượng về cúng mấy ngày.

Ba tên tiêu sư thấy tổng tiêu đầu bước qua đường máu mà vẫn bình yên vô sự liền vâng lời, tay cầm khí giới, sóng vai đi ra cổng.

Lâm Chấn Nam trông bọn họ đi khỏi một lúc rồi mới quay trở vào.

Ông vào đến phòng việc ngó trường phòng là Hoàng tiên sinh nói:

- Hoàng phu tử! Phu tử viết thiệp mời bạn hữu thân tình đến dự lễ mừng thọ phu nhân.

Hoàng tiên sinh hỏi lại:

- Dạ! Không hiểu mời đến ngày nào?

Bỗng nghe có tiếng bước chân rất gấp. Một người chạy tới nơi. Lâm Chấn Nam vừa ngoảnh đầu ra lại nghe đánh huych một tiếng. Người đó ngã lăn xuống đất.

Lâm Chấn Nam chạy thẳng về phía phát ra tiếng động thấy một trong ba vị tiêu đầu vâng mệnh đi mua quan tài là Địch tiêu đầu nằm lăn ra đó. Người hấn đang giãy giụa.

Lâm Chấn Nam đưa tay ra nâng dậy hỏi:

- Địch huynh đệ làm sao vậy?

Địch tiêu đầu đáp:

- Bọn họ chết... rồi... Thuộc hạ chạy trốn về đây...

Lâm Chấn Nam hỏi gấp:

- Địch nhân là hạng người nào?

Địch tiêu đầu ấp úng đáp:

- Không... biết... không biết...

Hấn giãy lên mấy cái nữa rồi chết liền.

Chỉ trong khoảnh khắc mọi người trong tiêu cục đều hay tin. Vương phu nhân cùng Lâm Bình Chi từ nội đường đi ra đều nghe mọi người lảm bảm câu "Ra khỏi cổng mười bước là phải chết".

Lâm Chấn Nam nói:

- Để ta cống thi thể hai vị tiêu đầu về.

Trường phòng là Hoàng tiên sinh nói:

- Tổng... tổng tiêu đầu... không đi được. Bây giờ treo giải thưởng tất có người mạnh dạn đi ra.

Rồi y lớn tiếng tuyên bố:

- Ai đi cống thi thể hai vị tiêu đầu sẽ được thưởng ba chục lượng bạc.

Hoàng tiên sinh rao ba lần mà không thấy ai lên tiếng.

Vương phu nhân đột nhiên la gọi:

- Ô! Bình nhi đâu rồi? Bình nhi!... Bình nhi!...

Mấy tiếng sau bà gọi lúu cả lưỡi lại.

Mọi người thấy Lâm Bình Chi mất tích một cách đột ngột, đều cất tiếng gọi rồi cả lên:

- Thiếu tiêu đâu! Thiếu tiêu đâu!...

- Bình nhi! Bình nhi!...

Bỗng nghe tiếng Lâm Bình Chi ở ngoài cổng vang lên:

- Tại hạ ở đây mà!

Mọi người cả mừng chạy ra cổng thì thấy Lâm Bình Chi đang từ góc đường đi tới. Hai vai chàng công hai xác chết, chính là hai vị tiêu đầu chết ở ngoài đường.

Lâm Chấn Nam và Vương phu nhân hấp tấp chạy ra, tay cầm binh khí, bước qua đường máu hộ vệ Lâm Bình Chi đưa về.

Các tiêu sư, những tên chạy cờ đồng thanh reo hò:

- Thiêu tiêu đầu nhỏ tuổi mà anh hùng can đảm hơn người.

Lâm Chấn Nam cùng Vương phu nhân trong lòng rất đắc ý.

Vương phu nhân lên giọng trách con:

- Hải tử! Làm việc lỗ mãng như vậy không nên. Hai vị tiêu đầu này tuy là chỗ thân tình nhưng họ đã chết rồi, mình mạo muội như vậy thật là nguy hiểm.

Lâm Bình Chi tuy ngoài miệng tươi cười mà trong bụng khó chịu không thể tả được. Chàng nói:

- Hải nhi trong lúc bồng bột không nhẫn nại được, giết một người mà khiến cho bao nhiêu người mất mạng. Nếu hải nhi còn tham sống sợ chết thì làm người sao được.

Trong hậu đường có tiếng người la gọi:

- Hoa sư phó không hiểu tại sao cũng chết rồi.

Lâm Chấn Nam quát hỏi:

- Cái gì vậy?

Quản sự trong tiêu cục là Lâm Thông sắc mặt lợt lạt, hốt hoảng chạy lại nói:

- Tổng tiêu đầu! Hoa sư phó ra cổng sau đi mua rau, mới ra khỏi cổng chừng mười bước đã bị chết liền. Ngoài cổng sau cũng có tám chữ máu kia.

Hoa sư phó là người nấu bếp trong tiêu cục, nấu nướng rất khéo, nhất là những món đông qua chung, tao ngư, nhục bì, vân thôn lại càng nổi tiếng ở Phúc Châu.

Lâm Chấn Nam cần đến hẳn trong cuộc mời mọc các quan nha và phú thương. Lúc này ông nghe tin Hoa sư phó cũng bị giết hại lại càng chấn động tâm thần, bụng bảo dạ:

- Hãn là một tên đầu bếp tâm thường, chẳng phải tiêu sư mà cũng không phải hạng chạy cờ. Theo lệ luật giang hồ thì lúc cướp tiêu không được sát hại phu xe, phu kiệu, hay phu khuân vác. Thế mà địch nhân hạ thủ một cách tàn độc như vậy, hay là chúng định giết sạch cả Phước Oai tiêu cục này chăng?

Ông nhìn mọi người nói:

- Anh em bất tất phải hoang mang. Chà! Những quân cướp đạo chó má này chỉ nhân lúc người ta không kịp đề phòng để hạ thủ. Các vị đã nhìn thấy vừa rồi thiếu tiêu đầu và vợ chồng ta đang hoảng ra khỏi cổng lớn mười bước nào có thấy những tên cầu cường đạo dám làm gì đâu?

Mọi người đều vâng dạ, công nhận là Lâm Chấn Nam nói đúng nhưng không ai dám ra khỏi cổng nửa bước.

Lâm Chấn Nam và Vương phu nhân nhìn nhau vẻ mặt buồn rầu, đành chịu bó tay không biết làm thế nào.

Tối hôm ấy, Lâm Chấn Nam cắt đặt các tiêu sư phòng thủ các tiêu cục. Ngờ đâu lúc ông chống kiếm đi tuần tra thì hai mươi mấy tên tiêu sư đều ngồi xúm xít trong sảnh đường. Dĩ nhiên không có người nào canh dũ bên ngoài. Họ sợ quá đến nỗi không ai dám ra sân đi tiểu một mình.

Lâm Chấn Nam nghĩ thầm:

- Địch nhân quả là ghê gớm. Trong tiêu cục đã chết bao nhiêu người rồi, chính mình cũng chẳng có lúc nào yên tâm thì trách bọn họ khiếp nhược thế nào được?

Ông nghĩ vậy liền kiếm lời an ủi và sai người lấy rượu thịt đem ra cho họ ăn uống.

© HQD

HỒI THỨ BẢY

LÂM CHẤN NAM KHÁM PHÁ TÔI TÂM CHUÔNG

Mọi người trong lòng phiền muộn chẳng ai muốn nói năng gì. Họ lặng lẽ ngồi uống rượu giải sầu. Chẳng bao lâu, mấy người say quá lăn ra ngủ.

Sáng sớm hôm sau, mấy nhà trồng trọt ở trong làng mé tây gánh rau đưa đến cho tiêu cục.

Phước Oai tiêu cục nhiều người, nguyên về rau dưa, mỗi ngày ăn hết hai gánh lớn mới đủ. Trước nay Phước Oai tiêu cục đều lấy rau của những người này.

Hai người đến bán rau lấy tiền rồi cáo từ ra về. Mọi người trong tiêu cục không ai nói gì, đứng tụ tập ở cổng sau để coi động tĩnh. Họ thấy hai nhà nông quẩy gánh không về ra khỏi cổng vài chục bước vẫn chưa xảy ra chuyện gì khác lạ thì bụng bảo dạ:

- Câu "Ra khỏi cổng mười bước là phải chết" chuyên để đối với người trong tiêu cục, không ai can dự đến người ngoài.